

nem talált a mosoda örökké gőzölgő
 kéménye mögé bújt onnét leskelődött
 mint egy kisgyerek sötét volt és csönd
 mint a tenger fenekén ilyenkor kelt fel
 a szélütéses és sírt hangtalanul
 a részvétlen Isten ékszere volt
 az éjszaka páncéltermébe zárt
 és egy élet zárványait magába rejtő
 csiszolatlan gyémánt amit a némán
 rázkódó test sajtolt ki magából
 lélegzetvisszafojtva néztem hadd higgye
 nem látja senki egyedül van egyedül
 ezen a kurva világon nyugodtan sírhat
 akár a holdon komor kráterek tövében

Laboda Kálmán

HAJNAL

egy ürge rigó a kertben
 a szürkület vásznát
 színes szóttessé rikoltja
 félálomban még aludna minden
 kavarog kis fejekben
 veréb, vadgalamb gondja
 de ő a szürke csendet
 mint óriásparlagot
 szorgalma barázdáival szántja
 így szövi át egymást végül
 fűszag, eper-, málnaillat,
 kis fejek álma
 rigófütty részeg hangja.

AZ ELŐSZOBA

fogasán kereszttek. Nem faliak, embernagyságúak.
 Kisebbek, nagyobbak. Fából, vasból, műanyagból. Keresztek napos
 időre, kereszttek borús időre és kereszttek ha fúj a szél.
 De vendég nincs. Mind saját.